

Alle dierenverhalen

ALLE DIERENVERHALEN

Belinda Meuldijk

Copyright © 2001 Belinda Meuldijk
Copyright © 2014 uitgeverij Duval Books

Omslagillustratie: Michaela Rothauer

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Kattentaal	7
Een hondenleven	12
Het paard dat geen paard wou zijn	16
Capi	21
Karel	25
Ratten	28
Yorun	32
Huilende honden	39
Kevin	45
De konijnenberg	49
De paarden zijn thuis	53
Akka	58
Paardenliefde	62
Schuld en boete	66
Beestenweer	69
Wintertenen en zonnesteek	73
Een groot hart	78
Ezels	81
Een droom aan een touwtje	84
Anubis	88
Schizo-konijn	92
Cupido komt	96
Stelen	103
Moederdag	107
Mickey	111
Bugs	116
Chocola	119
Hemeltjelijf	124
Beter één kip in de mond...	130
Appelkat	135
Het is 'Belle'	140
Dikke Sas	146
Allemaal samen	151
Elke dagierendag	156
Geitentijd	162
Scruffy	168
Biggs	174
PAWS	179

Geen Chocola 186
Autorijden 191
Een stukje van de puzzel 194
Aardvark 200
Yessi 204
Vliegende honden 209
Televisie 215
Veilig thuis 218
Kerstcadeautje 224
Het palmpluttertje 230
Red mij! 234
Het gras is altijd groener... 238
In verwachting 242
De inprentingsfase 247
MKZ - Wie is er nou ziek? 251
Aardvarkens op komst 255
Het hondje dat zij had moeten zijn 259
Vieze Bun 265
Het paard dat geen naam meer had 269

Kattentaal

Wat een beestenweer! En dat in Spanje!' riep ik, terwijl ik de deur van de Panda openrukte en onze boodschappen op de bank smeed. In die paar meter van de supermarkt naar onze huurauto had de regen zowel onze kleren als de pakken kattenvoer volkomen doordrenkt. Om mijn voeten kolkte een wilde beek die het stof van een kurkdroge zomer meesleurde.

'Het is gevaarlijk om nu deze weg te nemen: *peligroooo!*' riep de Guardia Civil door het raampje. We knikten hem toe door het gordijn van regen en bedankten hem voor de waarschuwing. Maar helaas moesten we toch terug naar onze boerderij, vanwege de katten. Een beetje Hollander laat zich toch niet door zo'n buitje afschrikken. Wellicht waren de Spanjaarden overdreven nerveus bij het zien van zoveel water.

Onze auto gleed kalmpjes over drie kilometer kronkelweg naar beneden richting Middellandse Zee. Ik tuurde door het raampje en ontdekte dat het asfalt tussen de palmbomen door een kleine transformatie had ondergaan: we reden nu in een rivier.

'Toch wel een flinke bui hoor,' mompelde mijn man, diep over het stuur gebogen. Een van mijn zonen rammelde met het pak natte kattenbrokken. 'Kunnen katten zwemmen, mama?'

Ze konden nog maar net lopen, 'onze' katten. Ik staarde naar de zwiepende ruitenwissers en zag in gedachten onze eerste kennismaking met de kittens voor me. Twee heftig zwaaiende staartjes die net onder de bouwstenen in het tuinschuurtje uitstaken. 'Als wij jou niet zien, kan jij ons niet zien,' was de achterliggende gedachte van de wilde katjes.

Een paar weken geleden waren ze geboren in de volmaakte stilte van de verlaten boerderij. Buiten waren enkel de krekels en de padden bij het waterreservoir. Toen ze in het koele donker van het schuurtje hun ogen openden, zagen ze alleen lege verblikken, zakken cement en door het raampje bovenin de strak blauwe lucht. Het was volop zomer in Spanje, en de hitte buiten was verzegend. Maar dat wist alleen moederpoes, die af en aan sprong om buiten muizen en hagedissen te vangen.

Een paar dagen later waren wij in onze huurauto aan komen hobbelen over de zandweg. Moederpoes verdween op slag en de kleine katjes verstopten zich zo goed ze konden. Ze waren onzichtbaar, op hun staartjes na. Mijn oudste zoon zag ze het eerst en ontdekte ook nog een derde en vierde katten tussen de stoffige planken in het schuurtje. 'Lief, hè?' riep hij enthousiast. De katjes vonden ons niet lief. Ze bliezen spugend en spattend naar het grote monstermens dat hun deur had geopend en doken weg in alle kieren en holletjes die er maar waren. Ik stond aarzelend op de drempel. Katten zijn niet welkom in ons huis. Mijn man is er zo allergisch voor, dat zijn ogen al gaan tranen als je het woord 'kat' zegt.

Nu leek me de kans dat deze katten ooit bij hem op schoot zouden springen, heel klein. We waren maar voor twee weken op vakantie op de boerderij en katjes die in de eerste weken van hun leven geen mens hebben gezien, zijn haast niet meer tam te krijgen. Maar mijn zoon had geen enkele twijfel. Hij rende heen en weer tussen ijskast en tuinschuur, en binnen vijf minuten stonden daar een bakje melk, een schoteltje met ham (de duurste) en ons diner van die avond: gehakte tartaar. 'Poes poes poes,' riep hij. De katjes persten zich zo mogelijk nog dieper in hun schuilplaats.

'Heb jij de Serrano ham misschien gezien?' vroeg mijn man, leunend tegen de agave naast het schuurtje.

Hij volgde mijn blik die via de etensbakjes op de grond naar het opgewonden gezicht van mijn zoon gleed.

'Ratten?' vroeg hij.

We schudden van nee.

'Slangen?'

Weer nee.

'Toch geen katten, hè?'

Net op dat moment viel er een groot verfblik van een plank en sprong een klein wit gevlekt poesje schichtig weg.

Mijn man zuchtte diep. 'Als ze maar niet binnenkomen.'

Dat zat er niet in. De katjes bleven zich verstoppen. Zelfs als de hete zon achter de Hondenberg was gezonken en alle levende wezens zich voorzichtig uit hun hol waagden, bleef het stil in het tuinschuurtje.

'Zouden ze ooit tam worden, mam?' vroeg mijn zoon met tranen in zijn ogen, terwijl hij weer een bakje eten op de kale vloer zette. Ik

moest hem kattentaal leren, anders zou hij ze nooit begrijpen. Dus de vette melk ging weg en er kwam gewoon water voor in de plaats. Er werd niet meer gezocht of geroepen naar de katjes, er werd gemauwd. Urenlang zaten we zachtjes mauwend tegen de muur in het koele schuurtje, met een stukje gekookte kip in de aanbieding.

Toen er na een paar dagen een klein kattengezichtje vanonder een steen op dook, durfden we zelfs geen adem meer te halen. We werden uitvoerig bestudeerd, terwijl we nonchalant naar het plafond starden. Een tweede gezichtje verscheen naast het andere. Even later kropen ze watervlug en plat als een slang naar de kip op de grond voor onze voeten, gristen die weg en kwamen in hun poging om zich vervolgens tegelijk weer onder de steen te verstoppen, klem te zitten. Er werd geduwd, er werd getrokken, en weg waren ze weer. Maar ze hadden nu wel een naam: 'Push-me' heette de cyperse en 'Pull-you' de witte.

Ze hadden kennelijk onderling overleg over onze aanwezigheid en vooral over de smaak van de kip, want de volgende dag kwamen ze alle vier tevoorschijn om in recordtijd te snacken.

Nu was het tijd voor kattenbrokken, besloot ik. En dus verlieten we de boerderij om in een stofwolk naar het dorp te rijden, voor inkopen. Onze landweg was zo droog als de woestijn, zelfs de cactussen hingen slap van de dorst.

Dat was een uur geleden. Nu gleden wij door het water, over wat wij hoopten dat de weg was. De brug over de voorheen uitgedroogde rivierbedding was bijna verdwenen in kolkend schuim. In een waas van regen gokte mijn man op de afslag naar de boerderij bijna mis en even slipten de achterbanden in de modder. 'Maar nu zijn we er bijna!' riep ik optimistisch.

We waren er echt bijna, nog een kleine kilometer scheidde ons van de boerderij. 'Stop!' riep ik toen. Net op tijd, want de auto stond stil aan de rand van een kleine kloof. Voor het afgebrokkelde wegdek kolkte een groot, geel meer. Het lag van onze bumper tot aan de sinaasappelboomgaard die de boerderij omgaf. Van de bomen was alleen de kruin nog zichtbaar. Verder was er alleen maar water, breed en dreigend met kleine stroomversnellingen.

We stapten uit en bekeken deze verbouwing van het landschap. 'Ik laat de auto maar hier,' stelde mijn man vast. 'En ik neem de boodschappen wel op mijn nek. Maar het lijkt me dat jij met de kinderen maar even moet wachten.'

‘Op wat?’

Het zag er niet naar uit dat deze watermassa snel zou verdwijnen. En terugkeren leek me ook niets. ‘Ik loop er wel omheen, met de kinderen,’ zei ik, en wees op de Hondenberg waarvan de toppen nog zichtbaar waren. Zo scheidden onze wegen zich. Mijn man nam de kattenbrokken in hun doos op zijn hoofd, en stapte resoluut het meer in, terwijl ik met de kinderen langs de brokkelende oever naar de berg liep. Het was een lange wandeling, en steeds als de kindervoetjes uitgleden en de sandalen weer vol water liepen moesten we stoppen. ‘Wat een avontuur, hè, mam?’

Ik tuurde in de verte, waar ik soms mijn man zag en soms alleen de doos met brokken, wanneer hij in het diepe stapte. Ik had geen zin om aan de kracht van de stroom te denken. ‘Maar de katten krijgen zo meteen iets lekkers!’ riepen de kinderen vrolijk.

Ik hoopte dat de beesten nog leefden om het te waarderen. Als je de boerderij nadert vanaf de Hondenberg, zie je geen gebouw, geen muur, niets.

De Spanjaarden waren honderd jaar geleden al slim genoeg om gebruik te maken van de koele grond en hadden hun huis in een heuvel gebouwd, zodat de achterkant geheel verzonken was in de aarde. We zagen dus pas iets van de waterschade toen we over de heuvel kwamen en het stenen trapje naar de patio afdaalden. De regen was inmiddels opgehouden, en de kinderen baggerden zorgelijk naar het schuurtje. Er stroomde water onder de deur door, naar buiten. ‘En, leven ze nog?’ vroeg mijn man, die met de doos brokken van de andere kant aan kwam plonzen. Ik was blij om te horen dat hij nog leefde. We konden aan de grijze lijn op de muren zien hoe hoog het water had gestaan, en zeiden dapper dat onze katten wel hoger konden klimmen dan tot daar. Maar we zagen geen enkel teken van leven.

In de verte op de weg naar het dorp klonken sirenes. Ik dacht aan blikshade aan auto’s, of ontwortelde bomen over de weg. Dat er een nieuwbouwdorp aan de monding van de Rio Antas volkomen was vernield door het water en er vijf mensen waren omgekomen, waarvan een op de verwoeste brug waar wij net overheen waren gereden, hoorde ik pas later.

Terwijl de zon doorbrak, de heuvels dampten en het water snel begon te zakken, veegden wij met lange bezems de modder uit de zitkamer en hoosden de slaapkamers leeg. Mijn oudste zoon hielp dapper mee, maar toen hij even later ineens verdwenen was, wist

ik waar hij zat. Ik hoopte maar dat hij, in dat kleine, vertrouwde schuurtje, geen verdronken katjes zou vinden.

Een uurtje later was de vloer van de boerderij weer zichtbaar en begonnen we onze doorweekte kleren uit te trekken. Ik trok mijn bikini aan, want de zon brandde weer volop, en nam het pak doorweekte kattenbrokken uit de doos. 'Zal ik ze maar weggooien?'

In de natte struiken glipte een python voorbij. Ik was blij dat ik hem zag, want misschien, als die het overleefd had...

Bij de hoek van het huis bleef ik even staan en bereidde me voor op een verdrietig kind dat zijn katjes kwijt is en lang getroost moet worden. Ik zag hem door de open deur al zitten op de vloer van het schuurtje, in de dikke modder die daar was achtergebleven. Hij had zijn hoofd gebogen en zijn knieën opgetrokken. Toen ik naderde, hief hij zijn gezicht op... met een stralende lach. Op zijn schoot lag Push-me, droog en tevreden. Naast hem zat Pull-you, die zich ijverig waste. En boven hem op de planken zaten de andere twee. Push-me keek op, maar sprong niet weg toen hij me zag. Mijn zoon streelde voorzichtig zijn vacht.

'Mamma, stil... hij spint!' fluisterde hij.

Push-me en Pull-you vonden ieder een goed tehuis, maar een kort leven bij bevriende Hollanders in de buurt. Kluns en Klaver, zoals de andere twee gedoopt werden, zijn nooit helemaal tam geworden en bleven wonen op de boerderij van mijn vader. Toen Kluns verdween, na een ontmoeting met de python, werd Klaver huiselijker en volgde mijn vader als die zijn avondwan-deling naar de Hondenberg maakte. Toen ook Kluns, na jaren, op een dag opeens verdween, bleef ons niets dan de herinnering aan die paar eerste weken.

En natuurlijk hielden we er nog iets aan over: mijn zoon heeft geleerd hoe hij, vloeiend, kattentaal moet spreken.

Een hondenleven

Alweer een zondagmorgen. Rustdag. Zoiets begint na acht uur, als ik mijn modderlaarzen heb uitgeschopt, mijn jack op de verwarming heb gegooid en de lege etensbakken van de buitenbeesten in de gootsteen heb gezet. Ik pluk de strootjes van mijn pyjamabroek, blaas de frisse buitenlucht uit mijn longen en gaap. De zijden ochtendjas gaat weer aan en ik doe net of de luie dag nu begonnen is, zoals voor normale mensen, die geen dertig dierenmagen moeten vullen voor het ontbijt.

Toen ik vanmorgen de zitkamer binnenkwam met een groot blad vol verse croissants, jus d'orange en thee, was er geen plaats meer voor me op de bank. Er lagen daar al vijf honden uit te slapen. Ik ging zuchtend op de grond zitten en pelde mijn eitje. Vijf hondenbekken achter mij begonnen te hijgen en een zware poot werd op mijn schouder gelegd. 'Wat bedoel je? Dit is mijn ontbijt!' zei ik boos tegen Sando. De poot bleef liggen. Lucky kwam met klepperende staart naast me zitten en wees op mijn croissantje. En Annetje begon zachtjes tegen Bugs en Bunny te grommen: denk eraan, als ze iets geeft, ben ik de eerste die het krijgt... 'Willen jullie je even drukken? En hou die bek dicht, je stinkt naar pens!' riep ik kwaad.

Wat dóen al die honden hier ook? Heb ik ze echt allemaal gewild? 'Ooit had ik één hond, en die zeurde nooit!' beet ik ze toe. Jules heette hij. Toen hij dood was riep ik niet, zoals trouwe baasjes dat meestal doen: nooit meer een ander, Jules was mijn grote liefde en ik wil geen hond na hem! Nee, ik schreef in gedachten Jules' laatste wens voor hem op. 'Neem een andere zielenpoot in huis, zoals je mij nam. Geef een ander een kans, in dat grote huis met die grote tuin. Er zijn zoveel afgedankte stakkers daar buiten...'

Wel, Jules, ze zitten nu allemaal op mijn bank en ze willen mijn ontbijt.

Het begon met Sando, die een maand na de dood van Jules als een magere puber binnenliep. Een Golden Retriever, met een neus zo groot als een schoenendoos. Het leek wel of hij zijn snufferd geleend had van een veel groter ras. Inmiddels zijn z'n proporties

bijgesteld dankzij het goede leven: zijn lijf is nu zo dik dat zijn neus wel een koket pekineusje lijkt.

Daarna kwam Lucky, van een vogeltjesmarkt in Oostende. Het was echt een vogeltjesmarkt, want een markt waar ook pups worden verkocht ga ik niet op. Ik kijk wel uit, ik ken mezelf. Maar tussen drie poepende ganzen lag, heel verraderlijk, een zwart hondje. Hij werd aan zijn nekvel opgetild en kwaakte. Ik bezweek, en onze hotelbaas vertelde me: 'Ah, madame, ge hebt 'n echte fluitjessetter gekocht, hè!' Van die fluitjessetter lopen nu acht nakomelingen rond, die ik aan goede vriendinnen heb gegeven. Behalve één, Annetje, die niemand wou hebben. Ze heeft haar eigen stoel in onze zitkamer.

En dan Bugs en Bunny, ook al uit Oostende. Niet van diezelfde markt, want die ontweek ik, na Lucky. Ik ging er met een boog omheen, door de nauwe steegjes van de Belgische badplaats. Die leuke knobbel keitjes-achter-langsjes. Daar hebben ze geen verleidende puppy's te koop, dacht ik. Mis. In de etalage van een piepklein dierenwinkeltje lagen ze te slapen, twee kleine bruine beertjes in het zaagsel van een aquarium. Ik nam mijn kinderen bij de hand en zei: 'Doorlopen. Niet kijken.' Maar aan het eind van de dag, verzwakt door Belgisch kriekenbier en kir royal, kocht ik ze. Voor mijn vader, want zijn hondje was net gestorven. Maar pa wou onze Belgen niet. Dus Bugs en Bunny nemen nu de linker- en rechterzijde van onze bank in beslag.

'Ik zit op de grond, want de honden hebben mijn huis overgenomen,' klaagde ik bij mijn vriendin Michaela. 'Wat zeur je toch, je hoeft ze niet eens uit te laten. Ze kunnen zo je tuin in: jij hebt tenminste een omheind territorium!' Dat is zo. Ik sta per avond wel twintig keer op om voor een hond de deur te openen. D'r in, d'r uit. Plasje doen, keffen, en weer naar binnen met modderpoten op het parket.

'Laat ze dan uit, ga een uur het bos in, dan zijn ze 's avonds moe!' Dat is waar, maar iemand zou het eens moeten filmen, als ik mijn vijf 'stakkers' aangelijnd heb in de hal. De deur gaat open en ze stormen als één hond naar buiten. Als ik op ski's stond of op rolschaatsen was het misschien bij te houden. Nu vlieg ik over de drempel met mijn armen uit de kom en vijf lijntjes in mijn krampachtige vingers. Ze springen over het garage pad met een vaartje van vijftig kilometer per uur, en ik haak nog een been achter de brievenbus om ons af remmen voor-dat we op straat in

één klap worden platgereden door het verkeer. Daarna, in het bos, ben ik drie kwartier bezig om ze terug te fluiten voor ze vreemde hondjes in 'hun' bos verslinden.

Klaag, klaag, klaag.

Op een dag gaf ik het op, ik ging niet meer zoeken toen Annetje en Lucky zich door ons hek hadden geboord en op konijnenjacht waren. 'Kan mij wat schelen, als ze plat gereden worden,' mompelde ik, met een blik naar buiten. 'Ik lig er niet wakker van, als ze niet thuis zijn voor etenstijd...' Om zes uur stond ik dood ongelukkig de pens uit de pakjes te scheuren. Ik vulde de bakken: drie. Want Annetje en Lucky waren niet terug.

Met gebogen schouders zat ik achter het raam. God-dank, om tien uur stond zwarte Lucky in de zwarte nacht aan de voordeur te krabben. Hij was kletsnat en moddervuil. Ik liet hem met een zucht van verlichting binnen. 'Maar waar is Annetje?' Onze voortuin was leeg. 'Waar is je dochter, sufferd?' vroeg ik aan Lucky. Hij ging vermoeid liggen.

Annetje was weg. Mijn kinderen gingen slapen, de tv ging uit en daarna het licht. In het donker zat ik rechtop in bed. Er krabde geen pootje aan onze deur die nacht. Ik hoefde niet op te staan voor haar. Ze zat niet in 'haar' stoel, en zeurde niet aan mijn hoofd. Ik deed geen oog dicht.

De volgende morgen belde ik de politie, het asiel, de dierenambulance en de opsporingsdienst. 'Een wit met zwart gevlekt teefje. Een vlek op het hoofd, twee op haar rug, net een koe,' legde ik keer op keer uit. 'Een koe?' vroeg de stem aan de andere kant van de lijn. 'Ja. Daar leek ze op, toen ze geboren werd...' Ik was erbij geweest, en ik dacht meteen: die is zo lelijk, die zal wel bij ons blijven. Maar nu was ze verdwenen en geen mens had haar gezien.

Ik nam een groot vel papier en tekende Annetje er op, met een zwarte viltstift van mijn kinderen. Gezocht: teefje, een jaar oud. Tegen hoge beloning terug te bezorgen. Met een twintigtal kopieën ervan reed ik het bos in, op de rug van mijn paard Cupido. Aan alle dikke bomen langs de drukste paden hing ik een exemplaar op. En bij alle diepe konijnenholen, waar zij graag in kroop, stond ik met mijn hoofd in het zand te roepen: 'Annetje! Ben je daar?' Geen antwoord.

In een live uitzending op de radio, op dierendag, gaf ik haar signalement door. 'Hoe lang geleden is ze weggelopen?' vroeg de

journalist. 'Tweehonderdachtenveertig uur en vijfender-tig minuten.' Maar de telefoon rinkelde niet, na de uitzending. 'Huil je?' vroeg mijn zoontje. 'Nee, schat, ik ben verkouden.'

Twee weken later kwam ik thuis met de boodschappen voor die dag. Op ons pad stond de jeep van een goeie vriend. 'Ik heb 'r gevonden!' riep hij. 'Dood?' vroeg ik angstig. 'Nee! Ze zit in een asiel in Soest! Kom op, rij mee, we gaan er naar toe!' Ik zat al in zijn auto. 'Ze is daar binnengebracht, twee weken geleden. Ze was aangerezen en lag halfdood langs de snelweg, vlakbij McDonald's. Een ouder echtpaar heeft haar opgepakt en naar het asiel gebracht!' Mijn vriend was haast net zo blij als ik.

In de hal van het asiel stond ik nerveus op mijn haar te kauwen. 'Stel je voor dat het een andere hond is. Stel je voor dat ze zich vergissen,' mompelde ik. Maar toen kwam ze de hoek om, mijn onmiskenbare koe. 'Annetje!' Ze gooide zich jankend in mijn armen. Over haar rug was haar vacht in de breedte gescalpeerd. De rafelige afdruk van een autoband, leek het wel. Ik betaalde de rekening voor haar verblijf en nam haar mee haar huis.

Steeds opnieuw brak het litteken open en liep Annetje rond als een kapot worstje. Het zou nog maanden duren voordat ik haar kon uitlaten zonder dat voorbijgangers bij het aanzien van haar rug brakend in de struiken vielen. Ze trok zich er niets van aan en bleef net zo gulzig en opdringerig als voor het ongeluk. Gisteren nog stond de politie voor de deur om een klacht over te brengen van mensen wier hondje in het bos was aangevallen door Annetje. Ze gedroeg zich nog steeds als een beest. 'Trut!' riep ik tegen haar, terwijl ze zich smekend aan de voeten van oom agent stortte. Ze keek kwispelend toe hoe ik ons hek ophoogde, zodat ze het criminele pad niet meer op kon. 'Jules had zich nooit zo gedragen!' zei ik streng. Geen van mijn vijf honden kan de plaats van die ene makker uit mijn jeugd overnemen. Het zijn allemaal schooiers. Maar ik weet nu uit ervaring, dat ik ze geen dag kan missen.

Het paard dat geen paard wou zijn

Hallo, schat, ben je wakker?’

‘Ja, hoor.’

‘Ik heb koffie klaargezet voor je. Alles goed verder?’ Het was even stil aan de andere kant van de lijn. Ik bedacht dat dit het moment was waarop ik mijn man zou moeten inlichten over mijn nieuwe aankoop van die ochtend. ‘Ben je al in de tuin wezen kijken?’ vroeg ik voorzichtig.

‘Nee,’ zei hij. Hij klonk een beetje moe over de telefoon. Jammer, nu zou ik het hem toch echt moeten vertellen. Ik haalde diep adem, maar zijn stem onderbrak me. ‘Er staat een paard in de zitkamer.’ Ik verstijfde. Dat was niet de plek waar ik haar had achtergelaten toen ik van huis ging.

‘Er staat een paard in de zitkamer en het hoest,’ zei mijn man, alsof dat laatste hem nog het meest getroffen had.

‘Tja, ze is een beetje verkouden.’

‘Moet ze daarom bij ons binnen wonen?’

Dat was niet de bedoeling. Maar Flicka, zo leerden we al gauw, kon een open deur niet weerstaan. Ik had haar die ochtend in een opwelling op de veemarkt gekocht.

‘Wat mot je met ’n vulle, daar hè je toch niks an!’ merkten de boeren om mij heen op. ‘Op ’n vulle ken je pas rijke over drie jaar!’ ‘Maar ik héb al een paard om op te rijden, en ik vind ’t een leuk veulen!’

De eigenaar van het ‘vulle’ was het helemaal met me eens.

‘En d’r zit ’n mooi koppie op!’ Hij wees met zijn stok naar het ondeugende gezicht van Flicka.

Dat koppie zou er die avond wel eens af kunnen gaan, als ik haar niet nam. Want de meeste paarden op de veemarkt worden aan de slacht verkocht. Flicka hief haar hoofd op en hinnikte met al het verlangen van een vijf maanden oud veulen. ‘Ze mist ’r moeder,’ mompelde ik.

‘Welneu, joh, ze piept dat ze met oe mee wil!’ De boeren keken mij vol verwachting aan om te zien of ik dat geloofde.

‘Zitten ’r papieren bij?’ vroeg ik, doelend op een stamboom in een poging om zakelijk over te komen.

'Nou,' de eigenaar schraapte zijn keel, 'ik kan je dit zegge: d'r moeder was een merrie...' 'En 'r vader was een hengst!' schaterden de boeren.

Het was een grap met een baard, maar ik deed of ik hem voor het eerst hoorde, en liet me vervolgens een paar honderd gulden afhandig maken. Flicka werd een uurtje later op onze oprijlaan neergezet.

Nu hadden we in die tijd nog geen stallen in onze tuin en misschien dat Flicka daarom besloot om de zitkamer maar te betrekken. Het was een vergissing, want zo ver gaat mijn liefde voor paarden nou ook weer niet. 'Hou d'r maar in de open lucht,' zei de dierenarts terwijl hij zijn ste-thoscoop weer oprolde. 'Ze heeft een flinke verkoudheid en je kan die bacillen maar beter niet in een stal laten broeien.'

Flicka kreeg dus alleen een afdakje in de tuin, naast onze slaapkamer. Die eerste nacht werden we opgeschrikt door een zwaar gerochel, gevolgd door een lage blaffende hoest. Het leek wel een oude kerel met bronchitis. 'Hoe lang gaat dat duren?' vroeg mijn man slaperig. 'Tot ze beter is...' Ik trok het kussen over mijn hoofd en hij deed hetzelfde. Flicka hoestte nog drie weken door, maar daarna is ze dan ook nooit meer verkouden geweest.

Ze groeide als kool in onze tuin. Omdat ze geen andere paarden zag, besloot ze een voorbeeld te nemen aan onze honden. 'Ik werd aangevallen door drie honden en een paard,' meldde onze klusjesman een paar weken later. Hij zat nog wat ontdaan op ons terras, terwijl zijn gereedschapskist besnuffeld werd door Flicka. Een paar wandelaars in het bos hadden diezelfde verbaasde blik in hun ogen toen ik floot en er, behalve twee reuen en een teef, ook een paard uit de struiken sprong en naar me toe rende.

Toen Flicka ook nog hondenbrokken prefereerde boven haar eigen biks, besloot ik haar maar eens voor te stellen aan een soort-genoot. Het was tenslotte bijna zomer, en Cupido, mijn rijpaard, moest van de manege waar hij woonde naar het weiland verhuisd worden. Het leek het juiste moment om Flicka bij hem te voegen. 'Je krijgt er een vriendinnetje bij,' vertelde ik hem.

En ik trok Flicka aan haar lijntje mee door het dorp, waar ze netjes met mij over de stoep drentelde en bijna de open deur van de bakkerij in stapte. 'Je zult 't niet geloven,' zei ik, toen we bij de manege aankwamen, 'maar jij bent er zó een!' Twintig grote

paardenhoofden staarden haar aan. Ze keek een seconde terug en maakte meteen rechtsomkeert.

'Is dat nou dat rare veulen van je?' vroeg de manegehouder, en hij krabde zich op zijn hoofd. Hij had de verhalen wel gehoord natuurlijk, maar nu Flicka ver van de paarden stond te kwispelen tegen zijn hond, geloofde hij ze pas.

'Ja, en het wordt een paard later, geen terriër!'

Flicka had zo d'r twijfels, maar ze rende toch maar mee toen ik, op Cupido gezeten, naar het weiland reed. Op de lange bospaden kwamen we nu en dan wandelaars tegen die hun hond uitlieten. Maar als Flicka daar achteraan ging, floot ik gewoon en dan roffelden haar hoefjes weer met ons mee.

Het weiland lag naast een rij stallen, waar de paarden 's nachts in sliepen. Ik had voor die zomer maar één box ter beschikking, waar allebei mijn paarden in moesten. Cupido vond het geen probleem om zijn ruimte te delen met een aardig merrietje, maar Flicka keek mij verontwaardigd na toen ik hen achterliet: moet ik naar bed met een paard? 'Jawel, en hij is erg aardig, dus je moet er maar aan wennen,' zei ik.

Hoe aardig hij wel niet was, ontdekte ik de volgende ochtend. Cupido, zijn naam eer aan doende, had geprobeerd Flicka te verleiden. Zijn hoeven had hij die nacht om haar flanken geslagen en zijn schuim kleefde nog in haar manen. Dat ze helemaal niet hengstig was, en bovendien een hekel had aan paarden, daar had hij zich niets van aangetrokken.

'Vieze ouwe man,' zei ik tegen hem, 'ze is nog veel te jong, sufferd!' Flicka was bont en blauw door zijn grote hoeven. Toen ik de deur opende, stooft ze als een haas het weiland in. Bezorgd keek ik toe hoe Cupido, met zijn dikke nek in een macho boog, achter haar aan denderde. Dit ging niet goed. Flicka, in het nauw gedreven door haar hitsige 'oom', nam een duik onder het schrikdraad door en verdween in het bos.

Het duurde deze keer héél lang voor ze gehoor gaf aan mijn gefluit. Toen we terugkwamen bij het weiland, stond Cupido al klaar voor de volgende poging tot verleiding. Kom dan, meisje, lekker gras eten, lonkte hij. Flicka liet zich het weiland in duwen, om er aan de andere kant, op de hielen gezeten door haar minnaar, weer uit te springen.

Toen ik haar terugvond, stond ze op de parkeerplaats met een diep verontwaardigd hoofd. Het meisje wou naar huis. Ik dacht aan de

omgeploegde grasmat die wij voorheen onze 'tuin' hadden genoemd, en besloot om haar niet terug te nemen. Ze moest naar een weiland, één waar geen andere paarden waren. Het enige wat mij te binnen schoot was het idyllische 'tehuis voor dakloze ezels', van mijn vriendin Michaela. Hoog gras, mooi en stil te midden van de Pijnenburgerbossen.

Ik wist zeker dat Flicka daar welkom was. Maar er lagen vijf kilometer tussen Cupido's zomerweiland en het ezelteluis. Ik had geen zin om te lopen en een veewagen stond er niet op de parkeerplaats. Alleen mijn ouwe Citroën DS, waarmee ik was gekomen. Ik keek naar m'n auto, dan naar Flicka. Op de achtergrond hinnikte Cupido. 'Waar blijf je nou, met dat leuke vriendinnetje voor me?'

Flicka rilde. Er was maar een uitweg. Ik opende de deur van mijn Citroën en legde een appel op de achterbank.

'Stap maar in,' zei ik tegen het veulen. Flicka aarzelde geen moment. Ze stak haar lange benen vooruit, bukte haar hoofd en propte zich door de deur naar binnen.

'En nou ook rustig blijven zitten!' zei ik terwijl ik achter het stuur sprong. In de achteruitkijkspiegel zag ik alleen maar paard. Ze vulde mijn auto totaal, half hangend op de achterbank met haar billen tegen de ene deur en haar hoofd geperst tegen de andere. Heel voorzichtig hobbelde ik het terrein af en bad dat de vloer van de auto sterk genoeg was om haar tweehonderdvijftig kilo te dragen. Er kraakte niets, en er scheurde niets. Flicka vroeg of het raampje open kon, maar dat durfde ik niet, uit angst dat ze naar buiten zou vallen.

We namen de bosweg richting Soest. Ik had er in een paar minuten kunnen zijn, als we niet vlak achter een groep wielrenners waren blijven steken. Het was kennelijk de ronde van de Lage Vuursche, want langs de weg stonden tientallen mensen om de fietsers toe te juichen. Ik hield mijn ogen strak op de glimmende fietsbroeken voor me en besloot om het niet te horen als er opmerkingen kwamen over mijn passagier. Maar het pu-bliek had alleen maar oog voor de wielrenners, want toen wij met een vaartje van dertig kilometer voorbij kwamen, reageerde er niemand.

'Niemand ziet dat ik een paard achterin heb,' zei ik. 'Natuurlijk niet. Je bent een hond.' Flicka vond het prachtig. Ze hing over de achterbank en keek vol belangstelling naar het bos dat voorbij flitste.

‘Grote goden, wat heb jij nou?’ vroeg Michaela even later, die wél in een oogopslag zag wat ik in mijn DS had. ‘Ze is in elk geval niet wagenziek,’ merkte ik op. Beter nog: ze wou er niet eens uit. We moesten weer een appel voor de open autodeur leggen om haar te verleiden. Maar toen rolde ze ook naar buiten als een balletje. ‘Ze houdt niet van paarden. En hele-maal niet van Cupido.’

‘Maar wel van Takkie,’ constateerde mijn vriendin. Mijn veulen stond vriendelijk aan haar hondje te snuffelen. Met de teckel aan haar zijde wilde Flicka wel het nieuwe weiland in. Ze stond stil bij het hek en haar ogen werden groter en groter. Niet vanwege het malse gras, maar vanwege de zwarte ezel, die haar lange oren nieuwsgierig naar ons draaide. Matilde was Michaela’s huisezel, een merrie die alle dakloze ezels die hier logeerden onder haar hoede nam. Ze liet deze nieuwe gast in haar weiland toe en je zag haar denken: wat een korte oortjes! En Flicka dacht: ‘t is geen paard, ‘t is geen hond... ‘t is... mamma! Ze sprong op Matilde af met een vreugdekreet en de ezel adopteerde haar onmiddellijk.

De rest van die middag brachten mijn vriendin en ik door aan de rand van het weiland. We haalden een fles wijn tevoor-schijn en een hapje voor de lunch, en we keken hoe Flicka en Matilde, met Takkie tussen hun benen, innig vriendschap sloten.

‘Zijn er nog dingen die ik moet weten over haar?’ vroeg Michaela. ‘Laat haar twee keer per dag uit aan de lijn. En als ze in je zitkamer staat, bel mij dan.’

Flicka bleef die zomer bij haar ‘moeder ezel’ en ‘broertje teckel’. Toen ze jaren later een baby kreeg, was het tot haar eigen grote verbazing geen hond en geen ezel, maar een paard. We hielden die zoon van Flicka goed in de gaten, opdat hij geen hondse gewoontes zou leren van zijn moeder. Het leek erop dat kleine Kevin in alle opzichten een normaal paard zou worden.

‘Mooi veulen,’ merkte de dierenarts op, na een van zijn routi-neonderzoeken.

‘Zit een leuk koppie op, hè?’ vroeg ik.

‘Ja...’ de man aarzelde even. ‘Maar weet je dat ie takken apporteert?’

‘Takken?’

‘Ja, ik gooide een tak weg voor die Golden Retriever van je. En toen kwam hij ermee terug...’ Hij glimlachte. ‘Net een hond.’

Capi

Mam, zou ie wel een baasje hebben?’

Onder de schaduw van de parasol keek ik op en parkeerde mijn glas sangria naast de milkshake van mijn zoon. Het was zo’n warme dag met een strakblauwe hemel, en wat het zo speciaal maakte was de datum: 1 januari. Ik vind het nog steeds een grote luxe om het nieuwe jaar in een zonnig klimaat te beginnen, ver van de Hollandse donkere dagen. Het nadeel van zo’n vakantie in een warm land is wel dat jouw volle tafeltje op het strand met hongerige ogen bekeken wordt: de ogen van de dakloze honden en katten. Hoe zuidelijker je komt, des te meer dierenleed. In de ijskast van ons appartement liggen dan ook altijd, naast de champagnefles voor het nieuwe jaar, de dikke worsten ‘Perinat’, met vlees voor de passerende zwervers.

‘Hij ziet er uit of ie geen baasje heeft...’ zei mijn zoon nu, en het klonk een beetje hoopvol. De mollige pup die in de armen van Robbert lag was dan ook een hartenbreker. Ik liet mijn hand eens glijden over de glanzende vacht en de dikke puppy-poten. ‘Hij is erg lief, hè? Maar hij heeft echt wel een baas hoor...’ Het was niet de standaard verschoppeling met klitten in het haar en schuwe ogen, het was een raszuivere Dobermannpinscher, die ook volgens Spaanse begrippen veel waard was. ‘Het is geen Capi,’ zei ik. Robbert fronste zijn voorhoofd voor hij weer verder ging ravotten met de pup. Ik zag hem in zijn zwembroek over het vrolijke hondje buitelen en ik was blij dat hij geen vragen meer stelde. Hij kon zich Capi niet meer herinneren, omdat hij zo jong was toen dat hondje ons leven in strompelde.

Maar ik weet het nog alsof het gisteren was en ik zie Capi nog staan bij de slagerij in Griekenland. Ik had nog nooit zo’n vreselijk mager beest gezien.

Zijn botten staken zo ver uit dat het leek of hij een wandelend karkas was. Zelfs de hete Griekse zon kon geen glans meer op zijn zwarte vacht leggen.

‘Honger?’ vroeg ik. Meestal springen die zwervers weg als je ze iets vraagt, maar Capi was het stadium van angst voorbij. Hij bleef staan en wachtte af. Dus liep ik, met mijn half pond tartaar voor die

avond, naar hem toe en bood het aan. Het rijtje ouwe Griekse mannen op het bankje tegenover de slagerij spooft als één man hun tabak uit. Capi slikte het vlees in één hap weg.

Ik ging de slagerij weer binnen en kocht opnieuw ons avond-maal. Toen ik buitenkwam was het toneel onveranderd: de Griekse mannetjes zaten klaar en Capi ook. Weer verdween het vlees met één enkele hap, en weer moesten de heren op het bankje hun verontwaardiging met wat spuug kenbaar maken. Ik zag ze denken: gaat ze nu weer die slagerij in? En ja hoor, ze deed het. Deze keer, toen ik met het vlees naar buiten kwam, liep ik naar hen toe. 'Ksérete... van wie... afti skili?' vroeg ik in mijn beste Grieks. Maar dat verstonden ze niet. Het schaakbord tussen hen in was opeens veel belangrijker dan de vraag van wie deze hond nu wel was. Behalve voor een vrolijk tandeloos baasje, misschien wel de dorpsgek, dat met een ware helderziende blik op Capi zei:

'Kilopono!' Buikpijn! Misschien had ik hem meteen moeten geloven en Capi met buikpijn en al achter moeten laten in dat Griekse dorp. De volgende dag, toen we 'en familie' aan een kiezelstrand zaten en de wereld er zonnig en onbezorgd bij lag, zei ik tegen mijn man: 'Ik moet even naar het dorp. Let jij op de kinderen?' Deze keer vond ik Capi onder de vissersboot in de haven. Hij lag in de schaduw, en ik herkende zijn silhouet omdat het net een takkenbosje was.

Dat hij de dag ervoor een copieus maal van mij had ontvangen, was niet te zien: hij was nog net zo mager. Een rondje langs de slager leek mij zinloos. Ik tilde hem op, legde hem in mijn auto en reed naar de dierenarts.

Nu lijkt het misschien een beetje optimistisch om in zo'n antihondenland een dierenarts op te zoeken: naast varkens, om die te keuren voor de slacht, heeft zo'n man niet veel patiënten. Maar ik kan het iedereen aanraden die in het zuiden op een beetje begrip voor westers dieren sentiment hoopt: je wordt geen dierenarts als je niet van dieren houdt. Dokter Stavros zette Capi op zijn tafel en bekeek hem zoals een hartchirurg een infarct bekijkt: bloedserieus. Vervolgens trok hij een arsenaal injectiespuiten en bewerkte Capi met wormenkuur, vitamines, vocht en antibiotica. Ik kreeg een setje mee om er de rest van mijn vakantie mee door te kunnen spuiten.

Daarna vervolgde ik mijn ronde langs de slager en de kruidenier die een afdeling met luxe poedel spullen had. Even later reed ik het strand weer op met een auto vol medicijnen, voer en een

hondenmand. En daar bovenop, met een 'diamanten' hals-band om zijn magere nek, zat Capi.

'Ah, heb je hem opgehaald?' vroeg mijn man laconiek. Capi sprong van de achterbank en likte zijn hand. Hij kende alle trucs om een mensenhart te ontroeren: Lassie was er niets bij. Hij hield ook van kinderen en speelde op het strand met kleine Robbert alsof hij hem al jaren kende. 'Hij is wel lief, hè?' riepen man en kind in koor. 'Hij is ziek,' zei een klein stemmetje in mij, waar ik bang voor was.

Onze vakantie in Griekenland kreeg er een extra ritueel bij: na het ontbijt en de planning van de dag kwamen de spuit en de medicijnen voor Capi tevoorschijn. Op het terras van onze huurwoning stonden de bakken met voer en water. Maar Capi, lief en geduldig, ook als wij hem pijn deden, kwam geen gram aan. Ik wist heel zeker dat we deze hond in de twee weken die ons nog restten op het eiland, niet beter zouden kunnen maken. Hij moest mee naar Holland, en dat zou een probleem zijn. De papieren die je voor de export van een beest nodig hebt, vragen om tenminste een maand tussen de inenting en het vertrek.

Op een ochtend tegen het eind van ons verblijf meldde zich een fotograaf van een roddelblad in ons vakantiedorp: 'Ik heb alle eilanden afgezocht om een artikel over jullie te maken.' Hij was er best trots op dat hij ons gevonden had.

Een afwijzing lag op onze lippen, want we houden niet zo van 'werk' in onze spaarzame vakanties. Maar de man was aardig, en ik kreeg opeens een idee. 'Als jij ons helpt om deze hond naar Holland te vervoeren, mag jij je foto's maken...'

'Hoe dan?'

'Breng mij met Capi eerst langs de dierenarts hier...'

Je zou ervan opkijken hoe snel je de juiste papieren krijgt van een arts als er onderwijl foto's voor de pers worden gemaakt. Terwijl de camera flitst, flitst de datum achteruit, zover als je wilt. Een week... een maand. We hadden Capi al begin juli laten inenten... toch? De dierenarts vertoonde niet alleen een ijdele lach, maar had er ook nog genoeg in om deze hond uit zijn land te laten ontsnappen.

Daarna sjeesden we in de auto van de fotograaf naar de hoofdstad.

Langs de hete Griekse hoofdweg, langs de stranden vol bruinegebakken toeristen en hongerige honden, met Capi op de achterbank. De ambtenaar in Samos, die ons normaal gesproken een paar uur in de wachtkamer had laten zitten, liet ons bij het

zien van de perskaart meteen door. 'Moet deze hond overmorgen al het land uit?'

'Ja!' Flits! Op de foto.

Beng! ging het stempel van de overheid.

'En wilt u nog een stempel om de transfer in Athene te bespoedigen?'

'Graag!' Flits! Weer een foto.

De Griekse overheid kwam die dag op mij over als de snelste ter wereld. Met een handvol hondenpaspoortpapieren en een camera vol foto's reden we terug.

De weg naar Holland was vrij en Capi sliep die laatste nacht boven op onze koffers, alsof hij voelde dat hij mee mocht.

Op één ding hadden we niet gerekend, na aankomst in Athene: honden zijn niet toegestaan in taxi's. Ze mogen mee in de kofferbak. Maar daar wilden wij Capi niet in proppen, na de voor hem traumatische vlucht uit Samos.

Het was even zoeken naar de meest omkoopbare taxichauffeur. 'Ik raak mijn licentie kwijt als ik een hond in mijn taxi meeneem!' riep de Griek. Dat is niet niks. 'Het is geen hond!' riep ik en knoopte een zakdoek om zijn magere kop. 'Het is mijn oma!' En zo reden wij in het spitsuur door het volle, stinkerige Athene: man, vrouw, kinderen en oma Capi.

Toen we de volgende ochtend op Schiphol landden, was oma Capi gewoon weer een hond, die in zijn doodsangst in de koude laadruimte van het vliegtuig zijn mand half had opgegeten. Maar we waren thuis, in de westerse beschaving, en nu zou alles goed gaan.

Ik wou maar dat ik zijn verhaal hier kon eindigen: eind goed, al goed. Maar Capi, de magerste zwerver uit Griekenland, kwam na een maand nog steeds geen gram aan. Hij at zijn Hollandse pot met de moed van een wolf leeg, maar het voedsel kwam niet aan. Na de bakjes vol gekookte kip en de licht verteerbare brokken, bracht ik hem naar de Hollandse dierenarts. 'Dit hondje is verwend,' was de diagnose. 'Hij moet maar wennen aan normaal voer.'

Op ons eigen terras, in de kille najaarswind, zat ik naast mijn Griekse import met een machteloos gevoel. Capi, even lief en geduldig als anders, likte mijn hand. Dan stond hij op en gaf over: een bloederige massa, die niet leek op het 'normale' voer dat hem was voorgeschreven door de dokter.

Uiteindelijk bracht ik hem naar de dierenkliniek in Utrecht. Ze zouden hem operatief onderzoeken. Ik liet hem daar, met zijn 'diamanten' halsband om, achter. Een paar uur later kwam het telefoontje: Capi was dood, ze hadden hem niet meer bij laten komen uit de narcose, omdat zijn darmen opgevreten waren door een – voor Holland – onbekende parasiet. Als ik hem een paar weken eerder had gebracht, had hij gered kunnen worden. Mijn vertrouwen in onze dierenarts was hem fataal geworden. Zijn parasiet haalde nog het geneeskundige maandblad. Maar Capi haalde het niet.

Ik dacht dat we nog jaren hadden, maar we hadden maar één dag. Nog steeds als ik zijn foto zie, vind ik het oneerlijk. Capi was tien maanden oud.

En nu, jaren later, danste Robbert over het strand met 'zijn' vondeling. De volgende dag kwamen we hetzelfde hondje tegen op de arm van een Engelsman, de eigenlijke baas.

'Ik heb hem gisteren verloren, maar vanmorgen vond ik hem terug op het strand,' vertelde hij gelukkig.

'Mijn zoon heeft de hele middag daar met hem gespeeld,' legde ik uit.

De Engelsman boog zich naar mijn zoon en de pup op zijn arm likte hem.

'Thanks, he's had a great time...'

Robbert aaide het kleine koppie en slikte iets weg. Ik dacht aan Capi, en voor het eerst in alle jaren sedert dat kleine drama ging het door me heen: he's had a great time.

Karel

'Wat 'n leuke kip heeft u daar, mevrouw. Ik kan me voorstellen dat u die niet zou willen verliezen...' Ik was blij het te horen. En Karelkje ook, denk ik. Want als je als kip zwaargewond op een tafel belandt, denk je toch eerder aan een pan soep en een blokje bouillon dan aan verband en ontsmettingspoeder. 'Ik wil haar wel ter observatie een nachtje hier houden,' zei de dierenarts. 'Hoe is haar naam ook al weer?'

'Karel,' zei ik.

Onze vrouwelijke dierenarts schreef de naam netjes op het kaartje voor het archief. Ze knipperde niet eens met haar ogen. Maar ik voelde toch dat er een klein vraagteken in de lucht hing.

'Ze heet Karel omdat we eerst dachten dat het een haan was. En dat dacht ze zelf ook, een tijdje.'

Karel was het enige gespikkelde kuiken in mijn ren geweest. Toen ze opgroeide stierf onze oude Dirk, en omdat er nu geen haan meer in de ren was, bleek er als het ware een vacature vrij. Dus zelfs terwijl Karel haar eerste ei al gelegd had en wij beschaamd Karolien tegen haar zeiden, besloot ze toch van geslacht te veranderen.

Op een ochtend werd ik wakker bij het kraaien van de haan. 'Welke haan?' vroeg ik, terwijl ik rechtop in bed ging zitten. Ik keek uit het raam en daar stond Karelkje, op haar tenen, met haar kop omhoog te kukelen. 'Karolien kraait, mam,' meldde mijn zoon even later. 'Ik weet het, jongen. Ze heet nu weer Karel.'

Ze liet haar staartveren groeien en haar kam werd weliswaar niet groter, maar wel roder. De andere kippen legden zich erbij neer. Ze werden door deze nieuwe haan niet besprongen en er kwamen ook geen kuikens. Maar ze legden wel driftig hun eieren en gingen er soms, voor de vorm, een paar dagen op zitten broeden. Karel stapte deftig rond en was het eerste op van allemaal, om zich met een schorre stem op het kukelen te storten.

Zo had er altijd vrede in het kippenhok kunnen zijn, als ik me er niet mee bemoeid had. Maar ik moest zo nodig een echte haan kopen, samen met nog een paar hennetjes. Dat was de reden dat Karel nu bij de dierenarts was beland. Want de nieuwe Dirk pikte het niet dat er al een Karel in zijn ren woonde. Hij doorzag onze nep haan meteen, trok zich niets aan van haar lange staart en rode kam, maar verkrachtte haar gewoon. Dat ging met zoveel geweld ge-paard dat Karel er een open rug aan overhield.

De eerste dierenarts die ik belde, raadde mij aan om haar gewoon de nek om te draaien en die avond 'Chicken tonight' te eten. De tweede legde mij uit dat ik, economisch gezien, voor het bedrag aan ziektekosten voor Karel minstens tien diepvrieskippen kon inslaan. De derde was de mevrouw waar ik nu bij in de spreekkamer stond.

'U kunt haar morgen komen ophalen, maar u zult haar wel apart van de anderen moeten houden. Anders gaat het beslist fout, want kippen...'

'Eten graag kip,' vulde ik aan. Ik weet het, vanwege de restjes barbecue die onder de tuintafel vallen. Daar wordt om gevochten door honden en kippen gelijk. Waar het de kippen het meest om te doen is, zijn die malse stukjes... kip.

Karel woonde dus een paar weken op het balkon naast onze keuken. Ze zat daar in een voormalig konijnenhok en ze vond het prima. Elke ochtend kreeg ze het eerst te eten. Tegen koffietijd mocht ze naar binnen en werd ze op de keukentafel verzorgd. Dan keek ik in het gat in haar kapotte rug, strooide er nog een beetje ontsmettend poeder in en trok de endjes kippenvel weer naar mekaar. Mijn zoon keek belangstellend over mijn schouder mee. 'Ziet er goed uit, Karel!' Vervolgens haalde ik de diepvrieskip voor die avond uit de ijskast, zette de poeder weg, haalde kipkruiden uit de kast, vulde de kip met knoflook en een klontje boter, naaide hem dicht en schoof 'm in de oven.

Op de een of andere manier had Robbert dan 's avonds geen trek. Ik ook niet, eigenlijk. We kloven met lange tanden een mals pootje af en keken daarbij vooral niet naar het hokje achter het keukenraam waar Karel in woonde. We probeerden het daarna nog met een minder herkenbaar stukje kip: burger en nuggets. Maar wanneer daar het krokante korstje af kwam en het gemalen kippenvlees tevoorschijn piepte, was de gelijkenis met Karel alleen maar groter.

'Het heeft geen zin. Er komt hier geen kip meer op tafel,' zei ik na een paar diners. Geen kip, alleen Karel, als ze verzorgd moest worden. Ze knapte langzaam op, maar wat het ons gekost heeft aan medicijnen en energie, daar durf ik nu niet meer aan te denken. Het was de duurste kip die we ooit gehad hebben.

Toen ze eindelijk helemaal heel was, zetten we haar terug in een binnenren. Ze kon door het gaas praten met de andere kippen, maar ze was veilig voor hun snavels. Pas toen ik zeker wist dat ze door haar soortgenoten niet meer als een open boutje werd gezien, liet ik haar vrij.

Een maandje later belde de dierenarts op, om te horen hoe het met haar patiënt was. 'Het ging goed,' zei ik. 'Ze legde zelfs weer eieren.' Ik wist niet precies hoe ik het slechte nieuws moest vertellen.

'Maar... ze is weggevlogen.'

'Weggevlagen?'

'Ja, ze kon behoorlijk vliegen. Ze was anders dan de andere in dat opzicht. Ze is over de schutting gevlogen.'

'Maar dan kunt u haar toch terugvinden?'

'Nou, nee.' Aan de andere kant van onze schutting woonden namelijk twee grote, gevaarlijke honden. En van Karelkje is niets meer teruggezien. Zelfs geen gespikkeld veertje. Ze hebben haar waarschijnlijk met huid en haar verslonden. Een maaltijd die ze zozegged recht in de bek vloog.

Robbert en ik hebben er nog twee jaar over gedaan voor we weer iets van kip lustten.

Ratten

Goeiemorgen, Ankie,' zei ik en porde mijn kinderen.

'Goeiemorgen, Ankie!' riepen ze braaf, met hun mond vol muesli.

'Mooi weertje, hè?' zei ik, met de zon in mijn ontbijtbord. Het was lente en na het voeren van de beesten hadden we alle-maal even onder de bloeiende prunus gestaan om te genieten van het 'nieuw leven' gevoel. Het gevolg was wel dat we nu met witte blaadjes in ons haar, en voor een deel in ons bord, aan het ontbijt zaten. Maar dat was het niet waar Ankie zo ontzet naar staarde. Ze stond in de deuropening van de keuken en zag akelig wit om haar neus.

'Verroer je niet...' fluisterde ze. 'Er zit een rat op tafel!'

'O, dat! Dat is Anton. Hij eet mee, hij houdt van muesli.'

'Maar meer van chocopops!' mopperde mijn jongste zoon, 'maar die zijn op!'

'Hij heeft zijn eigen bordje,' zei Robbert, die vermoedde dat Ankie, onze werkster, zich zorgen maakte om de hygiëne.

'Anton?' vroeg Ankie zwakjes.

'Ja, Anton. Hij is heel tam hoor, hij klimt zo op je arm.'

'Nee, dank je. Haal je hem wel weg voor je de kinderen naar school brengt? Ik wil hem niet tegenkomen als ik aan 't werk ben.'

'O, hij gaat mee naar school, hoor!' riepen de kinderen. 'Hij vindt autorijden leuk!' Anton zocht nog een nootje uit de muesli en begon het smakelijk op te eten. 'Leuke handjes heeft ie, hè?' riep Robbert enthousiast. Ankie huiverde.